

Medmänniska Rose-Marie i kubik!

Hennes rullrån är berömda. Hundratusentals rån har hon bakat i köket på Sjöstigen i Strömsund. De tas tacksamt emot av ålderdomshem, sjukavdelningar, Röda Korset och alla vänner och bekanta – och hon har oräkneliga vänner och bekanta. Nyligen fick hon ett fint tackkort med tjugo-fyra namnunderskrifter, efter att, med hembakta rullrån, ha uppmuntrat alla spelmän som under tre veckors tid bjöd på sommarmusik i skolorna i Tåsödalen.

Rose-Marie har nyss blivit pensionär efter ett helt yrkesliv inom vården. Under många år arbetade hon på Åshamra ålderdomshem i Hammerdal. Redan på 1970-talet införde hon där "Rosa-träffar". Dessa träffar hade syftet att få gamla människor att minnas och att behålla den mentala hälsan. Hon använde ibland mindre konventionella metoder, till exempel för att få dem att röra på sig:

- Jag brukade be dem låtsas trampa en symaskin, det fungerade alltid.

Rose-Marie berättar om en farbror som tappat förmågan att skriva. Han kunde inte ens skriva sitt eget namn.

- Jag visste att han tidigare hade arbetat på postkontor. Därför skaffade jag fram några gamla postblanketter, och se, då kunde han helt plötsligt fylla i blanketterna utan problem.

"Rosa-träffarna" ingick inte i arbetet, utan hon fick ta ledigt från jobbet för att anordna dem. Hon hälsar ofta på hos pensionärerna på "hemmet", där fätöljerna i dagrummet fortfarande pryds av vackra antimakasser, virkade av Rose-Marie:

- Pensionärerna känner igen mig direkt på rösten, och många av dem ringer till mig, fastän det är så länge sedan jag jobbade där.

Telefonen ringer ofta hos Rose-Marie, och folk tittar in hela tiden. Idag är det väninnan Marianne Nilsson som dyker upp:

- Det är ett öppet och gästfritt hus, säger hon. Alla känner sig välkomna. Har hon berättat om alla barn som dras hit som med magnet? De hinner knappt flytta till Strömsund förrän de hittar hem till Rose-Marie. Och har hon berättat om sommarbarnet?

Sommarbarnet var en liten pojke som kom till Rose-Marie

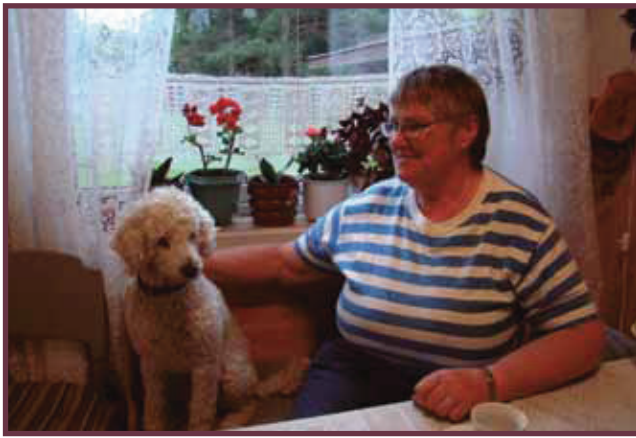
- Vad kan det finnas att skriva om mig?

Rose-Marie Martinsson låter uppriktigt förvånad när jag kontaktar henne för en intervju till tidningen Västerut.

Det visar sig snart att det finns en hel del att skriva om. Själv tycker hon inte att det är något märkvärdigt, men det som hon finner helt naturligt är för de flesta i dagens stressiga samhälle mycket ovanligt. Nämligen att dagligen hjälpa, stödja och uppmuntra medmänniskor som är gamla, ensamma, sjuka eller på annat sätt utslagna. Detta utan någon ekonomisk ersättning.

- Jag tycker om att ha människor omkring mig, och om någon har det besvärligt så kan jag inte bara strunta i det.

En vanlig dag hos Rose-Marie börjar med att hon hjälper sin sambo Per-Otto Salomonsson, vilken är svårt rörelsehindrad efter att ha drabbats av sjukdom, att göra sig i ordning. Hunden Tinker hoppar in i bilen, och de tre åker ut på turné med Volvon. Rose-Marie kör åtskilliga mil varje dag, runt Strömsund, till Hoting, Norråker, Ramsele, Hammerdal, och så vidare. Överallt finns det gamla, ensamma, sjuka människor som hon tittar in till. Ibland är det någon som behöver skjuts någonstans, ibland är det någon som behöver få komma ut, och överallt lämnar hon en låda rullrån eller goda stutar.

som sjuåring. Han var svår sängvätare hade man berättat:
- Men det hände bara första natten, sedan gick det hur bra som helst!

Pojken är idag en vuxen man och han räknas fortfarande till familjen. Han tillbringade som barn sju sommarlov och även övriga skollov där. Rose-Marie har dessutom fyra egna barn, som i sin tur gett henne tretton barnbarn plus några bonusbarnbarn och barnbarnsbarn, vilka alla ska pysslas om.

Marianne påminner också om hur Rose-Marie inredde en hel lägenhet, där det bodde en ensam man som hamnat utanför samhällets gemenskap. Rose-Marie tycker att det var en självklarhet:

- Han hade bott där i ett helt år och hade inte ens lakan i sängen. Tomma väggar, ingenting som skapade trevnad. Jag plockade med mig allt hemifrån, tavlor, mattor, sänglinne, gardiner, blommor, prydnadssaker, och såg till att ordna lite trivsamt hos honom. Han blir fortfarande så glad när jag kommer och hälsar på och bjuder honom på getmese-stutar.

Rose-Marie har själv en del problem med hälsan och har fått genomgå flera operationer. Hon oroar sig lite för synen, hon börjar få problem med "Gula fläcken", och att hon då inte ska kunna köra bil längre. De sista tio åren har hon varit anställd av kommunen för att ta hand om sin sambo. Kommunen har inte anställt någon ny för detta uppdrag utan hon får fortsätta, nu utan kommunal ersättning. Hon har också fått kämpa för att få någon avlastningshjälp och hon strider för att gamla och sjuka människor ska få den hjälp de behöver. Hennes vapen i striden är pennan. Hon skriver kluriga och tankeväckande dikter på rim, som publiceras i tidningarna under signaturen "Rosa".

När julen börjar nalkas då åker Rose-Marie runt och delar ut julgåvor till alla. Som alla tidigare år dyker hon upp som tomte på dagis, och på ålderdomshemmet. Man förundras över hur hon orkar och hinner, och hur hon får råd med alla resor, bakverk och gåvor.

- Jag tänker aldrig så. Jag delar med mig av det jag har och det brukar alltid ordna sig. Jag får så mycket i stället, av positivt bemötande.

Hur når Du fram till Dina kunder?

Sollefteå
tryckeri ab

0620-156 30
www.solleftea-tryckeri.se